

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa P. W.

przeciwko Centrum Zaopatrzenia Medycznego C. S.A., Centrum Zaopatrzenia Medycznego i Weterynaryjnego C.-C. Spółka z o.o.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 grudnia 2010 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 30 października 2009 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 30 października 2009 r. zmienił zaskarżony przez pozwanych wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 kwietnia 2009 r. zasądzający solidarnie od Centrum Zaopatrzenia Medycznego „C.” SA oraz Centrum Zaopatrzenia Medycznego i Weterynaryjnego „C.-C. spółki z o.o. na rzecz powoda P. W. kwotę 49.059,80 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej w ten sposób, że obniżył zasądzoną kwotę do

kwoty 13.716,33 zł z ustawowymi odsetkami, uwzględniając zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 2 k.c. oraz art. 8 k.p. w związku z art. 94 pkt 5 k.p. i art. 104 oraz art. 104¹ § 1 k.p., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 35.343,47 zł z odsetkami oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne polegające na „ustaleniu, czy wyrażenie wobec ogółu pracowników, w tym powoda, intencji przez pracodawcę uregulowania w przyszłości potencjalnie istniejących zobowiązań, powstałych przed przejściem zakładu pracy, pod warunkiem stwierdzenia i zweryfikowania ich istnienia oraz tytułów wypłaty stanowi uznanie długu w rozumieniu przepisu art. 123 § 1 pkt 2 k.c.”, a także „ustaleniu, czy wobec zaniedbań pracodawcy podstawowemu obowiązkowi pracodawcy polegającego na obowiązku prawidłowego wypłacania wynagrodzenia, prowadzenia ewidencji czasu pracy, w tym czasu pracy w godzinach nadliczbowych pracownik może skutecznie zwalczać podniesiony przez pracodawcę zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych naruszeniem przez pracodawcę zasad współżycia społecznego (art. 8 k.p.)”.

Pozwani w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnieśli o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że

zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wskazany wyżej przepis wymaga przede wszystkim tego, by zagadnienie prawne występowało „w sprawie”. Zagadnienie prawne powstaje zatem w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym, a wyjaśnienie zagadnienia, ma służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy. Tego warunku nie spełnia „zagadnienie prawne” sformułowane przez skarżącego na tle art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Ta przesłanka skonstruowana została bowiem w oparciu o przepis, który nie znajduje zastosowania w sprawie, tj. przepis Kodeksu cywilnego odnoszący się do przerwania biegu przedawnienia przez uznanie roszczenia, podczas gdy przedmiotem sporu w sprawie było wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej, a więc roszczenie ze stosunku pracy, do którego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego tylko w sprawach nieunormowanych w Kodeksie pracy (art. 300 k.p.). Kwestia przerwania biegu przedawnienia przez uznanie roszczenia w sprawie ze stosunku pracy uregulowana zaś została w art. 295 § 1 pkt 2 k.p., wobec czego, okoliczność dotycząca możliwości uznania określonych czynności pracodawcy za „uznanie długu w rozumieniu przepisu art. 123 § 1 pkt 2 k.c.” nie jest problemem występującym w tej sprawie, niezależnie od tego, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo powołał się na ten przepis.

Odnosząc się do kolejnego problemu zasygnalizowanego w skardze jako istotne zagadnienie prawne, wskazać należy, że gdy chodzi o samo sformułowanie zagadnienia prawnego, to zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega

jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Problem wskazany przez powoda jako zagadnienie prawne dotyczy zaś art. 8 k.p., a więc przepisu zawierającego klauzule generalne odwołujące się do zasad współżycia społecznego i nadużycia prawa. Rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej zastosowania w sprawie takiego przepisu zależy od całokształtu występujących w niej konkretnych okoliczności, indywidualnie ocenianych i dlatego nie może służyć do uogólniającego ujęcia zagadnienia prawnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, LEX nr 7384). Możliwość odmowy uwzględnienia zarzutu przedawnienia, a więc zastosowania tego przepisu w konkretnym stanie faktycznym sprawy, zależy od zindywidualizowanej oceny, a to oznacza, że nie może być zagadnieniem prawnym odwołującym się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. oraz art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.